

KORPA TAMÁS

ESZTERLÁNC

Versek, melyeket Múzsájának írt

[Enigmatikus konfesszió]

T. von K. – aki nébanap Hegyffy Tomnak bivatja magát, tebát aki a Hegyvidékről szüretel nevet, nemcsak nemes Bóduva menti szőlőt – mindazonáltal büszkeségei mögött nagy-nagy szorongással küzd, mivel ükapja tenyerén az életvonal 11 mm-rel hosszabb volt (a családi hagyomány szerint a talpától homlokáig ért, áthidalható öntözőcsatorna zsilipekkel egy fősálba terelve). Ezért Hegyffy Tom enigmatikus konfessziók direkte kinyilvánítására tizenkét főpróbát tartott betente, riadót vezényelt a rakoncátlan csillagoknak, majd összekeverte őket, osztott, aztán újra kezdte – a színpadbejárást és énekpróbákat nem is számolva; tebát T. von K.-t sokan próbálták uniformizálni és absztrahált, idealista nézeteit mechanikus materialista ujймоzdulatokba olvasztani, magasróptú, rendszertelen lényegeit jéghegyek ár-apály gesztusaiba asszimilálni. Pedig Hegyffy Tom igazán forrón szerette a virradat tüzétől lángra kapott madártollakat, melyek nem is égtek, csak világítottak, bronzszobrot tervezett az Ismeretlen Költőről, s verskatedrálisok égbe fűrűdő csúcsait faragta tűnő lányarcokba, mert hamarosan a vágyakozás városát, Krakkot Prozsoszlónak nevezte, meg Kispatajdnak, és nyugtalanul forgolódot éjjelente a zúzmarás ablakpárkányok rácsai mögött, kollégiumi ágyában... Meggyanúsították gondolat-spekulációval és elszakadt idegszálak önkényes összekapcsolásával, interakciójával a tavaszi szélnek (mert vizet áraszt) és a jégcsapokról csüngő verejtékcseppeknek a nagy melegben. A hópehely belső szögeinek összege ma pont 2006 fok, de jövőre már 2007 lesz. Hegyffy Tom reménytelenül hitt a végzetben, évszakok könyökeinek koccanásakor az évszakváltók bizakodásával, elvarrott pamutszálakkal tisztelgett, hogy aztán az utolsó madárrajok katapultjait látva, belső zsebből kitüremkedő melankóliával kísétáljon a sosemvolt felföldi toronyablak párkányán – megnézni, mi újság odalent... Tebát T. von K. fűszerillatos máglyákat rakott a lucskos réten, kopjafa-alkatrészeket olajozott szüntelen és sikátorokba tévedt részletek lényegei után kutatva, hogy aztán egyszer csak ennyit mondbhasson szemérmesen: Agyó, agyó, megjött az északkeleti anticiklon előszele, hamarosan útra kelek. (Sárkányfogait a tóba köpte és hirtelen repülőszőnyegre pattant, kezdeti vágatit meg-megütötték az ördögszántások.)

[Radnóti]

*Könnyű célpont lenne
a hold – ma oly kerek.
(Ah, der springt noch auf!)
Magam sem hinném már,
hogy többé felkelek.
Költő, írj! A macska
kényesen miákol...
Kaszást húznak elő
a ládafiából...
Fanni várna szókén,
és főzne meggylikórt?
Hová írjak, ha már
az ég is összetört?!
S villám rázta testtel,
óh, Lorca is halott?
Vívjak minden esttel:
kiakadt ál(D)kapocs?
(átvágja a holdat
a zsilett-penge él).
Tolla még kezében –
de újratölt a szél...
Fanni vár már szókén,
nyitja a kiskaput,
barmatcsepp a bőrén...
– Óh, der springt noch auf! –*

[Elücsörgünk én-ketten]

Sonntagsabend Eszter nélkül

*Nietzsche(n) apám se verssorom
s a Freud-i délutánokon
mint mélybe nyúló anzsaman
merülök el bangtalan:
vetítógépből a fény
– elül az utolsó tánc –
parfüm-selyemkendőben
kifulladás a rőt Bizánc:
elhasal az utcasarkon
– ópiumárus legyint –
(a kiszáradt szél kabátja
koppan a falon megint)
majd elhallgat és persze
lassan bétfőn térdepel:
Nietzsche(n) apám se verssorom
és mert ma sem bíusz majd fel
mint hordóba bújt műsztagóg
ki arcán rajzol indigót*

*elücsörgünk én-ketten
gyönyörűszép szívemen.*

[Jeszenyin a prozsozlói lányra gondol]

Eszternek. Vasútállomás.
Tomi-Ovidius.

*Már kérgeket perzsel a nyár,
mályva, toronybáz torka lángol,
fűrészpor; szél, csabol a tél:
távol vagy, nagyon távol.*

*Fél-bét van: csütörtök. Évül.
Moszkva, mint pagoda: roppan.
Nye zsaleju soba s végül
kóbor szél leszek, ki voltam.*

*Vodka-filter, citrom s kávé,
bíbor a bor, szálljon a trojka!
Úgy liftezek magamban egyre...
Hó hull a borús Prozsozlóra.*

*(Öngyújtó. Lepkebús. Lángol.)
Eszter nézett, én nézem őt.
Belégombolkozom. Fázol?
Tájfün cipeli
az eltörölt időt.*

...

*(Lenszőke bajadra, Szergej,
az ősz indián-bavat morzsol.
Zsebretett kézzel legyintgetsz?!
Emlék. Tomi-Ovidiusból.)*

[A herceg megebédelt indulás előtt]

*Jó herceg vendégem voltál
indulj a dzsiped hempereg
a Jóregénység ulicán át
tolongva várnak az emberek*

*a személyid és pár forint
az asztalon maradt herceg
és két karóra mindkettőt
tombolán tegnap este nyerted*

*porzik a sztráda jégkockák
a koktéiban fel-alá járnak
tik-tak tik-tak forró eper-
szemei vannak a nyárnak*

*még visszanezel jó herceg
citromos szél szorítja száad:
a dzsekid térképed hagytad itt:
vendéglős söpri udvarát*

*– jégcsap ujjamon tűzköröm
lepkehálóban tejfogam
(és egyre zuhan az árfolyam)
vesd el ásd el majd megfogam –*

*a Jóregénység ulicán
lassan csak befordul a dzsip
transzparensék kifeszítve:
nagyon várhatnak valakit...
...*

*(felfelé hullámozik a tenger
hegyek sörénye vízben áll
a lüktető hóésésben
cigire gyújt egy vén sakál)*

[Erdélyt nézzük Eszterrel]

Válaszút, júliusi alkony

*Egy páncélingre szalvétavég borul
– couleur locale – a piros cipőtálpban
hol gyékényszőnyegen bálnaraj tusol
így élsz perforált nyelvjátékaimban
legyintek párolog szakad az erkély:
ki itt belépsz hagyj fel minden regénnyel
(nagyon félbet az ki sokszor ismétél)
fekvőrendőrön gyúrt szmokingban a szél
úgy jár oson mint esőkabátban a tél:
csütörtököt mond s a kopott állomás
linóleumján már mélyül a harapás:
mint sárkányfogba szenesült mélygarázs
az ég kigombolkozott omló erkély
egymást nézzük s te mondd: Erdély Erdély!*

